

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Statsraad
Wilhelm Nic. Petersen

1895.

WILHELM NICOLAI PETERSEN.

DEN 11. MAJ 1895.

Trykt i Fyens Stiftsbogtrykkeri hos J. C. Dreyer.

Før Talen.

Mel.: Hvo ikkun lader Herren raade.

Bliv hos os, Mester, Dagen helder!
Saa bad i Emaus de To.
O Trøst, som Skriften mig fortæller,
Du blev og gav dem Hjertero;
Hør ogsaa os, du Naadens Søn,
Vi bede just den samme Bøn!

Bliv hos os med din Aand tilstede,
O Mester, hver en Aftenstund,
At vi den rette Bøn maa bede,
Før Øjet lukker sig til Blund,
Med ydmygt Suk for Hjertets Brøst,
Med Haab om Naadens Himmel-Trøst!

Bliv hos os, Mester, med din Glæde,
Naar Lykkens Aftensol gaaer ned,
Naar Smertens Dug vil Kinden væde,
Da styrk os i Taalmodighed;
Fortæl os om din egen Ve,
Og at du bad: Guds Villie ske!

Bliv hos os du, naar Dagen helder,
Den sidste Livets bittre Dag,
Naar Gravens Nat med Magt udvælder,
Og Frygt og Sorg gjør fælles Sag;
Med Haabets Skjold udruste du
Den bange Sjæl mod Dødens Gru!

Naar da ej Verdens Trøst os kvæger,
Du holder Nadvere med os,
Vi drikke Kraft af Naadens Bæger
Og byde Gravens Kæmpe Trods;
Med brustent Blik, men frejddigt Sind
Vi skue klart i Himlen ind.

I de sidste Dage, Etatsraad Petersen laa syg, da hans Tanker alt vare begyndte at forvildes og svækkes, hørte hans Børn ham ofte sige: Gaar det mod Dagen eller gaar det mod Natten?

Dette Spørgsmaal, om det gaar mod Dagen eller mod Natten, er det store og dybe Spørgsmaal, ja det største og dybeste af alle, der kommer op igjen i hver ny Slægt, der lever paa Jorden, og i hvert Menneske, der træder ind i Slægten: Gaar det for os Mennesker mod Dagen eller mod Natten, bliver det Lyset eller Mørket, der sejrer tilsidt? Det Spørgsmaal har sin Brod og sin Angst, thi for *vore* Øjne ser det ud, som om det er Mørket, der sejrer tilsidt; naar Døden melder sig, og Gravens Skygger stiger op og lægger sig om et Menneske, da ser det ud, som om han gaar mod Natten, den Nat der intet Lys har i sig. Og der er dem, der have sagt, at saaledes er det ogsaa, det er i Mørket, at det endes for os alle. Men dette kunne vi Mennesker kun nødig finde os i at gaa ind paa; thi vi ere Lysets Børn; vi stamme fra ham, som bor i Lyset, og hos hvem, der aldeles intet Mørke er, og vi ere komne fra Livets Land og kunne ikke slaa os til Ro med at havne i Dødens Egne, vi længes efter at kunne sige: Det gaar mod Dagen!

Og der er en, som kan lære os ikke blot at længes efter at kunne sige det, men at kunne sige det, — Jesus Christus, vor Herre. Thi han er selv Lyset, han er vor Sol og vor Dag, kommen forat vende vor Gang, saa den gaar ikke ind i Natten, men op imod Guds Riges lyse Dag. Har han taget et Menneske ved Haanden, saa de to vandre sammen, da gaar det mod Dagen til Trods for alle Dødens og Gravens Paastande om, at de have Ejendomsret til det Menneske, og at han skal bo hos dem.

At deres gamle Fader troede, at det for ham gik imod Dagen og ikke mod Natten, ved de, hans Børn. De ville aldrig glemme den Hilsen, som laa til dem efter ham,

og hvori han gjorde dem Rede for sin Tro paa Guds Naade og sit Haab om at skulle leve hans evige Liv. Og den tidlige Morgenstund, da de stod om deres Faders afsjælede Legeme, da Solens første Straaler brød frem, og Hornsignalet lød over Torvet og meldte, at nu var det Dag, og Stærene fløjtede deres Morgensang udenfor hans Vindue, — da var der ingen af dem, der tvivlede paa, at nu var Natten gaaet fra ham, og det var bleven Morgen.

Lad os takke Gud, at han har givet os Tro paa, at det gaar for os mod Dagen, — og lad os vende os til ham og sige: Fader i Himlen, i dine Hænder give vi den hensøvede, vi betro ham til den Naade, som han henflyede til; lad ham være der, hvor dit Folk samles, og før ham altid dybere ind i dit Rige og højere op og lær ham, at din Barmhjærtighed er langt større, og dit evige Liv langt rigere, end han vidste af her. Hjælp hans Børn til at staa ved hans Grav med Tak for ham og for deres gamle Hjem og vedblive at takke, ogsaa naar de siden savne ham og det mest. Og hjælp dem at holde godt og trofast sammen som rette Sødskende og mærke, at det Baand, som deres gamle Hjem har bundet imellem dem, er ikke bristet, fordi de to gamle ere borte, men holder Livet ud. Men hjælp dem først og sidst til at holde fast ved dig og mærke, at de ere sammenbundne med det Baand, der holder i al Evighed, den fælleds Tro og det fælleds Haab, som du har givet dem.

Og lær os alle at leve med vort Ansigt vendt imod dit Ansigt, som dem, der kunne sige med Glæde:

Saa rejse vi til vort Fædreland,
Der ligger ej Dag i Dvale,
Der stander en Borg saa prud og grand
Med Throner i gyldne Sale,
Saa frydelig der til evig Tid
Med Venner i Lys vi tale!

Amen!

E. Koch.

Min gamle Fader har sendt Bud og Hilsen til mig, at jeg skulde tale ved denne Mands Baare, mit eget Ønske mødes med hans Opfordring. Ser jeg tilbage over de hendirte Aar, er der én Tanke, der først og stærkest trænger sig frem: en personlig, inderlig, hjærtevarm Tak for alt, hvad den afdøde har været for mig og mine. Et er en Mands Liv udadtil overfor de store Samfundsforhold, — jeg véd godt, at denne Mand har gjort et stort Arbejde, i en Aarrække været Foregangsmand. Det faar andre tale om, jeg ønsker kun at sige Tak. Bagved Manden, der staar i det offentlige Arbejde, er Hjemmet, og derfra kender jeg ham. Det er jo rimeligt, at han under sin offentlige Gerning er stødt sammen med mere end en blandt den Kreds, som her er samlet, det er muligt, at han har taget haardt for at faa den Sag frem, han ansaa for stor og god, uridderlig Tænkemaade eller Færd skal saavist ingen lægge ham til Last. I Hjemmet var han hensynsfuld og fintfølede. Naar vi yngre kom til ham, — jeg er selv bleven en gammel Mand i Aarenes Løb, — og skulde have et Raad, en Haandsrækning, en Hjælp, — han havde et stort Hjærte til at forstaa fremmed Sorg, og hvor havde han en rund Haand, naar det gjaldt at støtte, og hvor troede ham Mennesker godt! Og saa det gammeldags stille Hjem, saa forskelligt i mange Maader fra andre i vor Tid, med de to gamle Slægtninge, han viste ridderlig Opmærksomhed. Maaske er Huset forekommet mange lukket og utilgængeligt, for os har det staaet aabent. Det blev lukket op for mine Forældre 1849 og atter for os alle under Skibbruddet 1864, her var altid Ly, altid Forstaaelse. Og naar jeg nævner mig selv og mine egne, er det kun, fordi hver kan sikrest og bedst vidne i sin egen Sag; vi er flere, der er hans Skyldnere.

Hans Liv blev langt, og Sorgerne kom, de, Mennesker volde, og de, Gud sender, de, som troende Mennesker kun kan bøje sig under med foldede Hænder og sige: din Villie ske, Herre! Haaret graanede, den ranke Skikkelse blev bøjet, det sømmer sig jo bedst at gaa med bøjet Hoved ind under Guds Naade ad den snævre Port. Lykkeligt er det for os, som har staaet ham nær, at kunne staa ved hans Baare med stor og hjærtelig Tak. Maatte Gud ved Jesus Kristus føre ham ind til det store Møde med de hjemgangne, hvor Gudsfreden, rig og stor, gjør en Menneskesjæl frimodig, stille og stærk! Amen!

H. F. Feilberg.

Efter Talen.

At sige Verden ret Farvel,
I Livets Gry og Livets Kvæld,
Er lige tungt at nemme;
Det lærtes aldrig her paa Jord,
Var, Jesus, ej du i dit Ord
Hos os, som du er hjemme!

Men kommer Døden førend du,
Kom da iløn og kom i Hu,
Hvor mørkt der er i Graven;
Omstraal mig, saa jeg glemmer den,
Salv Øjet paa din syge Ven,
Saa jeg kan se Gudshaven.

Kom i den sidste Nattevagt,
I en af mine Kjæres Dragt,
Og sæt dig ved min Side;
Og tal med mig, som Ven med Ven,
Om hvor vi snart skal sees igjen
Og glemme al vor Kvide!

O, lad mig i min sidste Stund
Det høre af din egen Mund,
Som Aand og Liv kan tale,
Hvor godt der er i Himmerig,
Og at du Bolig har til mig
I dine lyse Sale!

Før Døden med en iskold Haand
Gjør Skjel imellem Støv og Aand,
Bortvifter Hjertets Varme,
Indslumre skal jeg da med Lyst
Som Barnet ved sin Moders Bryst
I dine Frelserarme!

Ved Graven.

Dejlig er Jorden,
Prægtig er Guds Himmel,
Skjøn er Sjælenes Pilgrimsgang!
Gjennem de favre
Riger paa Jorden
Gaae vi til Paradis med Sang!

Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang;
Aldrig forstummer
Tonen fra Himlen
I Sjælens glade Pilgrimssang.

Englene sang den
Først for Markens Hyrder,
Skjønt fra Sjæl til Sjæl det lød:
Fred over Jorden,
Menneske, fryd dig,
Os er en evig Frelser fød!

